

Ministeren har Molzen været i Besiddelse af, thi han bragte det aabent tilbage til Hansen fra Ministeren, og Beretningen gaaer nu ud paa, at han ledsagede det med en Tilfjendegivelse om, at Ministeren fremdeles kun vilde forhandle med Hansen gennem Molzen. Det forekommer mig, at naar en Mand, der bringer et privat Brev, der er skrevet til en Anden, aabent tilbage fra denne, ligger deri et Vidnesbyrd om, at han er berettiget til at optræde som dennes Fuldmægtig. Endelig optræder Hr. Molzen i det Brev, som fremtræder i den senere Brevhistorie, nemlig Brevet til Hansens Fader, ligeledes som talende „paa Justitsministerens Vegne“ — jeg troer endog, at der i det originale Brev staaer „i Regjeringens Navn“. Dette Brev er meget stiftet til at vække forskjellige Forestillinger; det forekommer mig, at Ministeren ikke har benægtet, at han i Virkeligheden havde bemyndiget Molzen til at skrive et Brev omtrent af det Indhold, som det paagjældende Brev har. Denne Hr. Molzens Forhold til Justitsministeren er iøvrigt meget uklart; han har i den berørte Artikel i „Morgenposten“ omtalt sig selv som en meget betroet Mand, og hvad der staaer i „Morgenposten“, kan dog ikke gaanske frakjendes Betydning. Han omtaler sig altsaa som en meget betroet Mand, der var indviet i vigtige Hemmeligheder — ja, han har været saa god at omtale sig selv som en Mand, der stod i Forbindelse med Agenter for fremmede Diplomater; fremdeles, at han kjender til, hvad der er passeret i Ministerens Forgemat osv. osv. Derksom alt dette maatte forholde sig, som Manden selv siger, forekommer det mig, at det maatte opfordre Ministeren til at være særdeles varsom med at betro sig til denne Mand eller benytte sig af ham i delicate Anliggender. Jeg er imidlertid her i det heldige Tilfælde at kunne holde mig til Udtalelser fra Ministerens Side, skjøndt disse Udtalelser ikke staae i den skønneste Harmoni med hinanden indbyrdes. Da Sagen første Gang var under Omtale her i Thinget, fremsatte Ministeren bemeldte Mand som en Mand, han kun havde kjendt fra en hæderlig Side. Han spøiede til, at han havde megen Sympathi for ham som Slesviger — det var Noget, der tiltalte mig, at

Ministeren havde saa dybt en Følelse for Slesvig; men han spøiede fremdeles til, at denne Mand var i Besiddelse af en brændende Interesse for sin Fødeprovinds og varm Kjærlighed for Konge og Fædreland. Dette var et overordentlig smukt Skudsmaal, og det vidner om, at Ministeren kjendte Manden nøie. Men i Rigsgraadets Landsthing siger han om den ommeldte Mellemand, Molzen: „Jeg kjender forresten saare lidt til ham, da jeg saalænge har været borte fra Byen.“ Jeg antager, at denne sidste Udtalelse er den, man skal holde sig; men nu gjentager jeg, at naar den ærede Minister kjendte „saare lidt“ til den paagjældende Mand, var det uforvarligt at benytte sig af ham i en Sag af en Bestaaffenhed som den, her er Spørgsmaal om. Og dersom Ministeren fremdeles skulde have gjort det muligt for den Paagjældende, Molzen, som han kjendte „saare lidt“ til, men som har anmeldt sig som staaende i Forbindelse med fremmede Magters Gesandter — jeg behøver ikke at antyde nærmere, hvilken Tanken her væsentlig gaaer —, at komme i Besiddelse af Originaler eller Gjenparten til Ting af politisk Interesse, som burde holdes hemmelige, saa siger jeg, at dette er uforvarligt og utilbørligt.

En Ankepost, som ogsaa er fremsført med Ministeren, angaaer Embedsbesættelser. Ministeren har først udtalt sig meget almindeligt i denne Retning; han har benægtet, at han har tilbudt eller bortgivet Embeder paa en utilbørlig Maade; det er egentlig først idag, at man er kommen nærmere ind paa Sagen. Der har væsentlig været Tale om to Embedsbesættelser, hvoraf den ene var Auctionsbirecteurpladsen i Kjøbenhavn. Jeg skal imidlertid ikke dvæle videre ved denne Post, fordi den væsentligste Anke slet ikke rammer denne Embedsbesættelse. Det formenes vel, at den Paagjældende er bleven ansat i dette Embede med Forbigaaelse af flere bedre Qvalificerede, men det er ikke blevet sagt, — jeg veed ialtfald ikke Noget derom, — at han skulde have faaet dette Embede som Belønning for uhæderlig Tjeneste. Jeg skal dog bemærke, at det kan være gaanske sandt, hvad Ministeren anførte om, at man ikke ubelukkende skal tage Hensyn til Ancienniteten ved Embedsbesættelser; men i